

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XXVII. Aliæ rationes ad nos in ariditatibus & desolationibus, quas in oratione sentiemus, consolandos, nosq[ue] cum Dei voluntate conformandos conducentes afferuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

rum, arrogantem, & superbum fastidio potius esse, & ad indignationem domesticos prouocare. Ita & Deus nobiscum agere solet.

Vt autem melius huius orationis valor & fructus appareat, & quā ea Deo placeat, peto à te, an melior esse posset oratio, & maior ex ea fructus elici, quam magna in aduersis patientia, insignis cum Deivoluntate consonantia, magna; eiusdē dilectio? Ad quid enim aliud ad orationem accedimus, nisi ad hæc imperranda? Cum ergo tibi Deus in ea ariditates & varias tē-tationes immittit, in hac afflictione & derelictione spiritali cum illius voluntate te conforma, & præstantissimū quendam maximum que patientiæ, & amoris Dei actum facies.

Vulgo dicitur, & bene quidem, tūc potissimum amorem erga amicum prodi, cū illius causa grauiā & aduersa amicus tolerat & patitur; & quo aduersa ac discrimina grauiora sunt, eo magis amorem patefieri. Hæ ergo sunt de maioribus seruorum Dei & spiritalium hominum afflictionibus, crucibus & mortificationibus: quia corporales illæ quæ circa opes, valetudinem, & bona temporalia versantur, in illorum comparatione vix quidquam sunt. Quamobrem cum quis in his aduersitatibus plane conformis est, Redemptorem Iesum in derelictione spiritali, quam ipse in cruce expertus est, imitando, & crucem hanc spiritualem toto vitæ tempore ferre desiderat (si illā immittere Deo videretur) dūtaxat vt ei pure placeat, illustre patiētiæ & amoris diuini actū, necnon sublimem quādam & perutilem orationem, magnæ deniq; perfectionis rem exercet. In tantum quidem, vt Scriptores nonnulli, illos qui ita agunt inter illusterrimos Martyres referre non dubitent.

Rogo te præterea, ad quid aliud orationi insistas, quam vt inde humilitatem, & cuiuspius cognitionem elicias? Dic mihi, quoties à Deo petisti, vt intelligere & nosse te faceret, quisnam & qualis sis? Deus ecce orationem tuam exaudit, hoc

que modo te intelligeret tibi que modo te intelligere tibi que declarare vult. Aliqui tum primum plene scriptos nosse putant, cum ob peccata sua impense dolent, multasque ob eadem lacrymas fundunt. Sed falluntur; nam hoc Dei est, non tuum: quod vero instar saxi durus sis, hoc solum est tuum. Vnde si saxum Deus non feriat, non dabit id aquam, non mel. In hoc ergo tui cognitio consistit, quæ sexcentorum bonorum principium est; & huius occasio abunde tibi superpet, dum sic aridus in oratione es: quam vnā si ex oratione colligas, magnum sane ex ea fructum collegeris.

Consolatio & Deo Ariditas in 14.

CAPVT XXVII.

Aliæ orationes ad nos in ariditatibus & desolationibus, quas in oratione sentiemus, consolandos, nosque cum Dei voluntate conformandos conducentes afferuntur.

ETSUPERVILE sit credere, hanc afflictionem nobis ob nostra accidere peccata, vt ita quotidie magis confundamur & humiliemur; simul tamen necesse nos est scire, non semper eam in culparum castigationem, sed singulari quadam Altissimi dispositione & arcana eius prouidentia non raro immitti, vt pote qui dona sua distribuit prout placuerit. Sicut enim indecens est, vt totum corpus sit oculi, pedes, manus, caput, & vti diuersa in Ecclesia Dei membra esse par est: ita conueniens est, vt passim in omnibus specialissimus ille & eminens orandi modus detur, de quo egimus cū de oratione loqueremur. Quin & hoc fieri minime est necesse, quia non omnes eum merentur. Esto etiam eum mererentur, magis tamen in alia re quapiam merebuntur; atque a deo maius Dei beneficium erit, si hanc illis det, quā si daret illum. Multi illustres fuere sancti, qui an eximia hæc habuerint nescimus: & si habuerint, dixerunt cum Apostolo, illa

Non omnes merentur omnia. Tract. 5. c. 4. Nec omnibus expedit omnia.

T t scema-

Rodriguez exercit. pars 1.

Gal. 6. 14.

se magni non facere; nec ob eadem gloriarī, sed tantum in cruce Dominica ferenda: *Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Iesu Christi.*

R. D. M. Auila quandam maximam consolationis quoad hoc doctrinam adferri nempē, Deum nonnullos in hac desolatione ad multos annos, interdum etiam quoad viuunt, relinquere, quorum ipse fortem, & partem esse ait oprabiliorem ac meliorem, modo fidem habeant, quae eos à male sentiendo impediāt, & patientiam & robur heroicum prae se ferant ad triste hoc exilium & desolationem ferendam. Si quis sibi plane persuadere posset, sortem hanc sibi meliorem esse, nec ille facile se cum Dei voluntate conformaret.

Felix ariditas quam patientia condit.

Tract. 55. 20.
Lib. de orando
Deum quia
est epist. 121.
In illud Thre.
sed et cum
clamauero.
Li. 20. Mora.
c. 21. & 24.

Non omnes contemplatiui humiles.

2. Cor. 12. 7.

Et ne, inquit, magnitudo reuelationum extollar: me datus est mihi stimulus carnis meae, angelus sathanae, qui me colaphizat. Ne sc. eius usque ad tertium caelum raptus, illustres reuelationes quas habuerat, cum in vanitatem afferrent, permisit eum Deus à carnis tentatione impeti ut haec humilitatem eum edoceret, suamque faceret imbecillitatem agnoscere. Itaq; etsi illa via videatur sublimior, haec tamen idcirco multo est securior. Vnde etiam sapientissimus Deus, qui nos omnes ad eundem finem (qui ipse est) dirigit, per eam vnumquemque viam ad

Consolatio sublimior, ariditas securior.

illum conducit, quam ipse ei nouit conuenientissimam. Fortasse, si magnam in oratione consolationem ac gustum haberes, adeo non inde humilior fieres, & in spiritu perfectior, ut potius superior & arrogantior euaderes: cum autem securus sit, & desolatione premeris, seuper humiliter de te sentis, magnam tuam confusionem concipis, teque aliis maiorem credis. Quapropter via haec tibi est conuenientior & securior, etsi id ipse minime intelligas. *Nescitis quid petatis*, nec quid desideretis.

Vnde bene S. Gregorius super illud Job, *Si uenerit ad me, non uidebo eum; si abierit, non intelligam*: Homo, inquit, per peccatum adeo caecus factus est, ut nesciat quando aut ad Deum propius accedat, aut ab eo longius remoueat: ut saepe quod esse putat gratiam Dei, mediumque ad eum uicinius accedendi, id illi in iram transeat, occasioque fiat longius ab eo recedendi; & è diuerso, quod irati, ab alienati, obliuiscētisq; Dei signum esse opinatur, mera sit gratia, & causa cur is ab eo non separetur.

Quis enim uiso se in sublimi quadam oratione & contemplatione amice beneuoleque à Deo haberi non statim putat Deo se uiciniorem fieri? At non raro fit, ut ob hosce fauores caelicos homo in se superbiat, sibi fidat, & de se presumat. Vnde per hoc ipsum illum daemō subuegit ac cadere facit, per quod ille ad Deum se ascendere, propiusque putabat accedere. E contra uero saepe fit, ut dum se desolatum, afflictum, à gratibus tentationibus vexatum, & à cogitationibus obscenis, aut ad blasphemiam, aut contra rectam fidem sentendum incitantibus, oppugnari uidet, sibi putes Deum succedere seq; ab eo detelictum esse, & procul distare, cum tamen tunc illi multo sit uiciniior. Per hoc namq; magis se humilitatem suam imbecillitatem euidentius percipit, de suis uiribus diffidit, maiori alacritate & constantia ad Deū accurrit, omnem suam fiduciam in uo illo collocat, denique nunquam ab eo recedere apud se proponit.

nit Adeo vt non id melius sit q; tute atbi-
traris, sed viam, qua te Dominus cupit
deducere; tibi persuadere debeas opti-
mam esse, & tibi magis convenire.

Insuper hæc ipsa amaritudo, afflicto,
crux quam ideo sentis, quod tibi oratio-
nem non pro eo atq; oportet, facere vide-
are, alia & noua consolandi tui ratio esse
potest: quia hæc particulare quoddã Dei
donum, & singularis gratia est, ac tui erga
illum amoris signum: quod nullus sit sine
amore dolor, nulla de non fideliter serui-
endo tristitia ac pœnitentia, sine melius
seruicendi proposito ac voluntate. Hæc pro-
inde angustia & dolor non nisi ex amore
Dei, ac melius seruicendi desiderio enasci-
tur. Si enim non contristareris, nec ange-
reris quod illi male seruias, quod male o-
res, quod omnia tua non pro eo atq; de-
bes exequaris, malum id signum foret, at-
angere & cruciari, quod male his fungi te
pates, bonum id signum est.

Sed hæc tristitia ac dolor tũ minuitur,
dum cogitas, hoc, in quantũ pena est &
crux, Dei esse voluntatem; cui proinde te
conforma, & ei gratias age. quod hanc ei
placendi voluntatem ac desiderium tibi
indiderit, et si operibus ipsis deficere, nec
conceptæ voluntati respondere videare.

Huc accedit, quod, et si aliud in oratio-
ne non agas, quam quod ibi præsens, in
regia ac diuinæ illius maiestatis cõspectu
adites, magnum nihilominus per hoc ob-
sequium Deo præstes: sicut ad Regum &
Principum terrenorum maiestatem non
parũ facere videtur, quod curiæ suæ ma-
gnates & proceres quotidie regiam fre-
quentent, sibi præsentibus adsint, inq; suo
cõspectu assidue versentur. *Bentus homo
qui audit me, & qui vigilat ad fores meas
quotidie, & obseruat ad postes ostii mei.*

Diuinæ maiestatis gloria, conditionis
nostræ mortalis imbecillitas, negotii q;
tractandũ suscepimus magnitudo exigit,
vt frequenter ad palatii eius cœlestis ianuã
expectemus: cum vero eam ipse tibi ape-
rire dignabitur, ingentes ob hoc gratias
illi age, si nolit, humilia te, agnoscendo
in corde tuo id minime te promereri; atq;

ita oratio tua semper optima, semper fru-
ctuosissima futura est. Omnibus his aliis
quæ id genus observationibus nos vt i-
porter, vt in hac desolatione & derelictio-
ne spirituali Dei voluntati cõformemur,
ipsam à manu eius cum magna gratiarum
actione acceptando, ac dicendo, *Saluo a-
maritudo amarissima omnis gratia & bono-
rum plena.*

*Amaritudo
gratia plena.
F. Barthol. de
Martyr. Ar-
chiep. Beacar.
in suo com-
pendio. c. 26.*

CAPVT XXVIII.

*Magna demonis illusio & tentatio,
est, ideo orationis studium omittere,
quod eam quam diximus, desolatio-
nem & ariditatem in ea ex-
periamur.*

EX eo quod dictum est, sequitur, non
paruam diaboli illusionem, grauemq;
tentationẽ esse, quod quis, dũ arido illo
modo suã orationẽ procedere comperit,
eã aut penitus omittit, aut tã diu ac tam
ferio in ea non perscuerat, persuasum ha-
bens nihil in ea boni sese facere. sed tantũ
tempus suũ inæquãlitate perdere. Hæc inges
est demonis tentatio, per quã multos, nõ
tantum sæculares, verum etiã Religiosos
ab orationis fecit exercitio desiscere;
quos quando non potest ad penitus orati-
onẽ omittendam inducere, eo saltẽ sen-
sim pellicit, vt tam frequenter ei non in-
sistant, nec tantum ei temporis, quantum
facile possent, impendant.

*Demoni ten-
tatio contra
nationem.*

Multi quidem se orationi dare incipi-
unt, & quamdiu aliquem in ea sentiunt
gustum, & deuotionis affalget malacia,
tandiu eam prout oportet prosequuntur &
continuant; at ariditatis ac distractionis
turbine adueniente, oratio ipsis non tam
oratio, quã noua videtur esse culpa, quia
tanta cum distractione, & tam exigua
cum reuerẽtia in Dei cõspectu versantur.
Quare sensim orationis exercitium o-
mittunt; rati maius se Deo obsequium
præsturos, si aliis exercitiis occupatio-
nibus intenderent, quam hoc modo in
oratione versando.

T t 2 Atque